

saadant Indhold. Disse Tal har forøget min Skepsis betydeligt, og jeg vil sige til det ærede Medlem, som ganske sikkert er Tilhænger af den Anskuelse, at det private Initiativ løser foreliggende Opgaver bedst, at hvis han ikke desto mindre selv har Tro paa den Opgave, vil jeg anbefale, at han selv eller den paagældende Fabrik eller hvem andre han kan faa til at interessere sig for det, tager den Opgave op. Jeg tror, det vilde føre for vidt, hvis Staten skulde beskæftige sig med at sætte saadanne Foretagender i Gang.

Endelig skal jeg efter det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelser vedrørende Centralkontorets Virksomhed endnu fremsætte nogle Bemærkninger om hele dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem udtalte sin Forfærdelse over Udsigten til, at Forordningen om Kædehandel og ubegrænset Avance for Majshandelens Vedkommende skulde blive ophævet, og at derved Majshandelen i Modsætning til al anden Handel skulde være uden nogen som helst Begrænsning med Hensyn til Avancen. Jeg maa nu sige, at de Forhold, der hersker indenfor „al anden Handel“, som det ærede Medlem udtrykte sig, er i den Henseende ikke af den Beskaffenhed, at jeg maa anse det for en Ulykke, om Majshandelen i saa Henseende kom til at danne Undtagelse.

Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til ganske kort at pege paa, hvorledes Forholdene i Øjeblikket er med Hensyn til al anden Handel under det ærede Medlem Hr. Rodes Februarforordning, som han jo tillægger saa stor Betydning. Jeg tror nu, at denne Februarforordning ligesom saa mange andre Forordninger af den Art er vel anvendelige til at bilde Folk ind, at der er foretaget noget for at beskytte deres Interesser som Forbrugere, medens Forholdet i Virkeligheden er det, at en saadan Forordning netop med den Form, den har faaet, i bedste Fald er betydningsløs, men desværre ogsaa i visse Tilfælde er direkte skadelig, ja, virker i ganske modsat Retning af, hvad den skulde, idet den kommer til at forhøje den Avance, som Mellemandshandelen har. Jeg har for kort Tid siden modtaget nogle Eksempler, som viser, hvordan Forholdene er i saa Henseende her i Landet, dels fra Brødkornsadministrationen, der har indsamlet dem ved Forespørgsel til forskellige Importører, dels fra anden Side. Jeg skal tillade mig at nævne ganske enkelte Tal, idet jeg dog skal bemærke, at de nu er

et Par Uger gamle, men er sikkert ikke derfor helt forkerte, idet Udviklingen paa dette Omraade ikke er foregaaet saa stærkt i disse Uger. Jeg skal oplyse, at en saadan Forbrugsartikel som Havregryn efter de Oplysninger, der foreligger — Oplysningerne fra de forskellige Importører er lidt forskellige — kan indføres her til Landet og være i Københavns Havn til en Pris, der varierer fra 77 til 88 Kr. pr. 100 kg, men Havregryn sælges i Detailhandelen her i København til en Pris af 1,64 Kr. pr. kg, det vil sige, at der er en Udgift paa Fordelingen af Havregryn fra Københavns Havn ud til Forbrugerne paa nøjagtig 100 pCt. af Havregrynenes Værdi ved Indførselen. Ganske det samme er Tilfældet med en Vare som Ris, en af de Varer, der er gaaet stærkt ned ude paa Verdensmarkedet. Den kan i Øjeblikket indføres til Københavns Havn til en Pris, der opgives varierende mellem 128 og 150 Kr. pr. 100 kg, men sælges for 2 Kr. 80 Øre pr. kg, altsaa ogsaa med et Tillæg paa ca. 100 pCt. En Vare som Sago kan indføres til en Pris, der varierer fra 63 til 74 Kr. pr. 100 kg, men sælges for 1 Kr. 60 Øre pr. kg, altsaa med en Stigning paa 130 pCt. Og for at nævne et indenlandsk Produkt: en Vare som Kartoffelmel solgtes den Gang fra Kartoffelmelsfabrikken for 70 Kr. pr. 100 kg, men koster i Detailhandelen 140 Kr. pr. 100 kg, saa Fordyrelsen ved Fordelingen er nøjagtig 100 pCt. Ærede Medlemmer vil heraf se, at det ikke alene er Valutaen, der er Skyld i Dyrtiden, ogsaa adskillige andre Forhold spiller ind med, og det er egentlig ganske ejendommeligt, at selv med de uheldige Valutaforhold for Indførsel Vest fra og selv med den høje Pris, som enhver Vare, der kommer søværts til os, derfor har i vore Havnebyer, koster det den høje Pris en Gang til at faa disse Varer fordelt til Forbrugerne.

Jeg anfører ikke dette for at rette Bebrejdelser mod den Stand, der har med hele dette Fordelingsarbejde at gøre. Jeg tror egentlig ikke, at Mellemandlerstanden i Øjeblikket tjener sig op til at blive Rigmænd, men jeg tror derimod, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) har Ret, naar han har peget paa, at Byboerne i langt højere Grad end hidtil burde drage Nytte af Samarbejde og Fællesindkøb. Jeg lægger ikke Skylden paa Mellemandlerstanden, men kan derimod sige, den er alt for talrig, det er en alt for stor Del af Befolkningen, der er beskæftiget med denne Distribuering af Varer. Dette er imidler-